

4. Met het derde ter onderbouwing van de hogere voorziening aangevoerde middel voert het Bureau aan dat het Gerecht blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door alle door de beoordelingscommissie geformuleerde overwegingen afzonderlijk en niet in hun algemene context te onderzoeken, en door de motiveringplicht aldus op striktere wijze te hebben getoetst dan uit vaste rechtspraak van het Hof volgt. Bovendien heeft het Gerecht blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door niet te verifiëren of er geen andere redenen waren (die niet mank gingen wegens een kennelijke beoordelingsfout) die door het Bureau werden ingeroepen om de voor het eerste gunningscriterium toegekende scores te rechtvaardigen en die mogelijkerwijs hoe dan ook toereikend waren om de geldigheid van het toegekende puntenaantal te bevestigen. Aldus heeft het Gerecht blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door het litigieuze besluit nietig te verklaren wegens schending van artikel 100, lid 2, van het Financieel Reglement, juncto artikel 296, tweede alinea, VWEU.
5. Met het vierde ter onderbouwing van de hogere voorziening aangevoerde middel stelt het Bureau dat het Gerecht blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door schadevergoeding toe te kennen aan de eerste verzoekende partij in eerste aanleg, aangezien niet is bewezen dat was voldaan aan een van de cumulatieve voorwaarden voor de niet-contractuele aansprakelijkheid van de instellingen van de Europese Unie (namelijk dat sprake is van onrechtmatig gedrag). Subsidiar betoogt het Bureau dat zelfs indien zijn beroep tot vernietiging niet zou worden toegewezen op basis van het eerste middel, het besteden arrest niettemin dient te worden vernietigd voor zover daarbij de verplichting is opgelegd om schadevergoeding te betalen, terwijl in casu niet het bewijs was geleverd van een causaal verband tussen de overige onrechtmatige aspecten van de betrokken gedraging (kennelijke beoordelingsfout en ontoereikende motivering) en de beweerdte schade. Meer subsidiar concludeert het Bureau tot de vernietiging van het bestreden arrest op grond dat de daarin geformuleerde overwegingen en het tweede streepje van het dictum tegenstrijdig zijn. Nog meer subsidiar beklemt het Bureau dat het dictum van het bestreden arrest hoe dan ook een materiële vergissing bevat, aangezien daarin de Europese Unie, en niet het Bureau, wordt veroordeeld tot betaling van vergoeding van de schade die European Dynamics Luxembourg zou hebben geleden wegens het verlies van een kans.

⁽¹⁾ Verordening (EU, Euratom) nr. 966/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2012 tot vaststelling van de financiële regels van toepassing op de algemene begroting van de Unie en tot intrekking van verordening (EG, Euratom) nr. 1605/2002 (PB L 298, blz. 1).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Debreceni Közigazgatási és Munkügyi
Bírószág (Hongarije) op 23 december 2015 — Shiraz Baig Mirza/Bevándorlási és Állampolgársági
Hivatal**

(Zaak C-695/15)

(2016/C 090/13)

Procestaal: Hongaars

Verwijzende rechter

Debreceni Közigazgatási és Munkügyi Bírószág

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Shiraz Baig Mirza

Verwerende partij: Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 3, lid 3, van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend ⁽¹⁾ (hierna: „Dublin III-verordening”) aldus worden uitgelegd dat
- a) de lidstaten het recht om een verzoeker naar een veilig derde land te zenden, alleen vóór het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat kunnen uitoefenen dan wel ook na het bepalen daarvan?
- b) Luidt het antwoord op de vorige vraag anders indien de lidstaat niet op het tijdstip waarop het verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij zijn diensten wordt ingediend overeenkomstig artikel 7, lid 2, van de Dublin III-verordening en hoofdstuk III van die verordening, maar op het tijdstip waarop hij de uit een andere lidstaat afkomstige verzoeker na een verzoek tot overdracht of terugname overeenkomstig de hoofdstukken V en VI van de Dublin III verordening ontvangt, vaststelt dat hij de verantwoordelijke lidstaat is?

- 2) Indien volgens de door het Hof in antwoord op de eerste vraag gegeven uitlegging het recht om een verzoeker naar een veilig derde land te zenden ook na een overdracht volgens de Dublinprocedure kan worden uitgeoefend:

kan artikel 3, lid 3, van de Dublin III-verordening dan aldus worden uitgelegd dat de lidstaten dat recht ook kunnen uitoefenen wanneer de overdragende lidstaat tijdens de Dublinprocedure niet is ingelicht over de precieze nationale regeling inzake de uitoefening van dat recht of de praktijk van de nationale autoriteiten?

- 3) Kan artikel 18, lid 2, van de Dublin III-verordening aldus worden uitgelegd dat, wanneer een verzoeker overeenkomstig artikel 18[, lid 1], onder c), van die verordening wordt teruggenomen, de procedure moet worden hervat in de fase waarin zij in de vorige procedure is onderbroken?

(¹) PB L 180, blz. 31.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Tribunale di Frosinone (Italië) op 5 januari 2016 — Strafzaak tegen Paola Tonachella

(Zaak C-8/16)

(2016/C 090/14)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Tribunale di Frosinone

Partij in de strafzaak

Paola Tonachella

Prejudiciële vragen

Moeten de artikelen 49 e.v. VWEU en 56 e.v. VWEU, mede zoals aangevuld in het licht van de beginselen in het arrest van het Hof van Justitie van 16 februari 2012, [C-72/10,] aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale bepaling die verplicht tot overdracht om niet van het gebruik van de in eigendom toebehorende materiële en immateriële goederen die het beheer- en inzamelnetwerk ten behoeve van het spel vormen bij beëindiging van de activiteit als gevolg van verstrijken van de looptijd van de concessie of als gevolg van intrekking of verval van de concessie?

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Cour de cassation (Frankrijk) op 12 januari 2016 — Oussama El Dakkak, Intercontinental SARL/Administration des douanes et droits indirects

(Zaak C-17/16)

(2016/C 090/15)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Cour de cassation

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Oussama El Dakkak, Intercontinental SARL

Verwerende partij: Administration des douanes et droits indirects